

MAVININ
KIZI

Emily

HAYAL DOKUMACISI

L. M. MONTGOMERY

YEŞİLİN KIZI ANNE
KİTAPININ YAZARI

CARPE
DIEM

Mavinin Kızı Emily
Hayal Dokumacısı

Yazar: L. M. Montgomery
Çevirmen: Asena Meriç
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Esra Gevrek
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

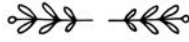
Genç Kurgu / Edebiyat-Roman-Öykü
1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2021
Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Wyther Grange

Büyük Teyze Nancy’den Emily’nin mektubuna herhangi bir cevap gelmedi. Elizabeth ve Laura Teyze, onu tanıdıkları için bu duruma şaşırmamışlardı, ama Emily oldukça endişeliydi. Nihayet temmuz ayında Nancy Teyze’den bir mektup geldiğinde Emily bu konuyu düşünmeyi bıraktı.

Mektubun gelmesinden birkaç gün sonra Elizabeth ve Laura Teyze mutfakta, mektup hakkında konuşmaya başladılar. O sırada Emily, mutfak kapısının önünde oturmuş kendini Kraliçe Victoria’nın misafir odasında hayal ediyordu. Tam devede keşiş tüyleri ile süslü beyaz saray elbisesiyle kraliçenin elini öpmek için eğilmişken Elizabeth Teyze’nin sesi ile havuza atılan bir çakıl taşı gibi dağılan rüyasından uyanarak kendine gelmeye çalıştı.

“Senin fikrin nedir Laura?” dedi Elizabeth Teyze, “Sence Emily’nin Nancy Teyze’yi ziyaret etmesine izin vermeli miyiz?”

Emily hemen kulak kabarttı.

Laura Teyze, “Mektubundan, onu davet etmek konusunda çok hevesli olduğu anlaşıyor” dedi.

Elizabeth burnunu çekti. “Ne heves, ne heves! Her zamanki kaprisi işte, biliyorsun.”

“Evet, ama eğer gitmesine izin vermezsek, fena halde gücenir ve bizi asla affetmetmez. Emily’ye bir şans vermeliyiz bence.”

“Buna değer mi, bilmiyorum. Eğer Nancy Teyze gerçekten yıllık gelirinin ötesinde hiç kimsenin bilmediğı bir servete sahipse bile onu ya Caroline’e ya da Priestler’den birilerine bırakacaktır. Leslie Priest onun gözdesi, biliyorsun. Nancy Teyze, her zaman kocasının ailesini kendi ailesinden daha çok sevdi, onlar hakkında her zaman kötü şeyler söylemiş olsa bile. Ama yine de Emily’den hoşlanmış olabilir. Sonuçta ikisi de tuhaf tipler! Onun konuşma tarzını biliyorsun. Ve tabii bir de o korkunç yaşlı Caroline var.”

“Emily bütün bunları anlamak için henüz çok genç” dedi Laura Teyze.

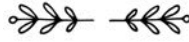
“Düşünüldüğünden daha fazlasını anlıyorum” diye seslendi Emily kapının önünden.

Elizabeth Teyze, mutfak kapısını hızla açtı. “Emily Starr! İnsanları gizlice dinlememen gerektiğini hâlâ öğrenemedin mi?”

“Gizlice dinlemiyordum. Burada oturduğumu bildiğinizi sanıyordum ve kulaklarımın işitmesine de engel olamam sonuçta. Hem neden fısıltıyla konuşmuyordunuz? Öyle yaptığınızda gizli şeylerden bahsettiğinizi anlıyorum ve duymaya çalışmıyorum. Evet, Nancy Teyze’yi ziyarete mi gidiyorum?”

Elizabeth Teyze soğuk bir tavırla, “Henüz buna karar vermedik” dedi.

Ve devam eden bir hafta boyunca Emily’nin bu konu hakkında aldığı cevap hep bu oldu.

Aslında Emily de gitmek isteyip istemediğini bilmiyordu. New Moon peynirleriyle meşhurdur ve Elizabeth Teyze peynir yapmaya başlamıştı. Emily, peynir mayasının ılık yeni süte karıştırıldığı andan, beyaz lorların yüz yıllık büyük yuvarlak peynir taşıyla sıkıştırılıp süzüldüğü ana kadar tüm süreci çok ilginç buluyordu.

Hem sonra Ilse, Teddy ve Perry'den ayrılmak onun için çok zordu. Daha yeni Koca John'un çalılıklarında birlikte 'Bir Yaz Gecesi Rüyası'nı canlandırmış ve büyülü bir âleme âdeta dalış yapmışlardı.

Teddy, Perry'nin limandan aldığı eski tahtalara ve yelken parçalarına harika bir manzara resmetmişti. Ilse peçetelerden nefis peri kanatları tasarlamıştı ve Perry eski bir dana derisinden çok gerçekçi bir eşek kafası yapmıştı. Emily ise haftalarca replikler üzerinde mutlu mutlu çalışmıştı. Gerçi Shakespeare'in kemiklerini sızlatacak bir şekilde metinleri kesmişti ama sonuçta oldukça güzel ve tutarlı bir oyun metni ortaya çıkarmıştı.

Yirmi dört kişilik oyunu dört oyuncu olarak oynamak da umurlarında olmadı. Emily, Titania ve Hermia rollerinin yanı sıra bir iki de peri rolü canlandırmıştı. Aynı şekilde diğerleri de birkaç karaktere bürünerek oyunu tamamlamışlardı.

Elizabeth Teyze'nin bunlardan haberi yoktu. Oyunculuğu tasvip etmediği ve izin vermeyeceği için Emily ondan bunu saklamıştı. Ama Laura Teyze olaydan haberdardı ve Kuzen Jimmy ile Koca John provalara çoktan katılmışlardı.

İşte, tüm bunları bir süreliğine de olsa terk edip gitmek Emily için çok zor olurdu. Ama öte yandan Büyüktü Teyze Nancy ve Priest Pond'daki ünlü eski ev olan Wyther Grange'i görmek için de yanıp tutuşuyordu.

Zaten Laura Teyze'yi kolalı beyaz jüpon etekleriyle uğraşırken ve Elizabeth Teyze'yi de çatı katındaki raptiyelerle süslü küçük siyah sandığın sertçe tozunu alırken gördüğünde, daha kendisine söylenmeden bu ziyaretin gerçekleşeceğini anlamıştı. Bu yüzden Nancy Teyze'ye yazdığı mektubu çıkardı ve özür dileyen bir dip not ekledi.

İlse de bu ziyaret meselesinden hiç memnun değildi. Çünkü her gün görmeye alıştığı en yakın arkadaşı bir aydan uzun bir süre yanında olmayacaktı. Bunu düşündükçe midesine sancılar giriyordu. Emily'den ayrı olduğu süre boyunca Koca John'un çalılıklarında oyunlar oynadıkları neşeli akşamlar olmayacaktı, şiddetli kavgalara tutuşacağı biri de olmayacaktı. Ayrıca İlse, hiç bulunduğu yerden başka bir yere ziyaret için gitmemişti ve altan alta buna da öfke duyuyordu.

Ilse, “Yerinde olsam asla Wyther Grange’e gitmezdim” dedi Emily’ye. “Çünkü orası perili.”

“Hayır, değil.”

“Evet perili! Hissedilebilen, duyulabilen ama asla görülemeyen bir hayalet tarafından zapt edilmiş durumda. Ayrıca Büyük Teyze Nancy huysuz ve çekilmez biri. Üstelik yaşlı bir cadı kadınla beraber oturuyor. Yaşlı cadı sana orada bir büyü yapacak ve öleceksin.”

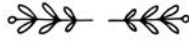
“Hayır!”

“Öyleyse neden, geceleri biri evin yanına yaklaştığında demir kapının direkleri üzerinde duran taştan köpekler ulumaya başlıyorlar? Haaauuuu! Haaauuuu!”

Ilse gerçekten sesini iyi kullanıyordu. Köpeklerin uluma sesini son derece ürkütücü bir şekilde çıkarmıştı. Ama şu an gündüzdü ve Emily gün ışığında bir aslan kadar cesurdu.

“Bence beni kıskanıyorsun” dedi Emily ve sırtını dönüp yürümeye başladı.

“Hayır kıskanmıyorum!” diye bağırды Ilse arkasından. “Seni kara çıyan! Teyzenin avlusunda taş köpekler olduğu için hava atıyorsun! Ama ben Shrewsbury’de evinin bahçesinde onunkinin on katı fazla taştan köpekleri olan bir kadın tanıyorum!”

Dün her zamanki hırçın kavgalarında birini etmiş olmalarına rağmen Ilse, sabah erkenden Emily'yi uğurlamak ve kendisine her hafta yazmasını söylemek için kapıda bitmişti bile.

Emily, Priest Pond'a İhtiyar Kelly ile birlikte gidecekti. Elizabeth Teyze o gün kendini iyi hissetmiyordu ve Laura Teyze onu yalnız bırakmak istememişti. Kuzen Jimmy'nin de samanlıkta tamamlanması gereken bir işi vardı.

Ama Emily'nin mutlaka o gün Priest Pond'a gitmesi gerekiyordu. Çünkü Nancy Teyze'ye Emily'nin bugün geleceği söylenmişti ve Nancy Teyze hayal kırıklığına uğramaktan kesinlikle hoşlanmazdı. Emily, eğer o gün değil de sonraki günlerden birinde Priest Pond'a gidecek olsa, Nancy Teyze onu göründüğünde kapıyı suratına kapatabilir ve hemen eve dönmesini söyleyebilirdi.

Bu nedenle Emily'nin İhtiyar Kelly ile gitmesine karar verilmişti.

Emily buna çok sevindi. İhtiyar Kelly'yi severdi ve onun güzel kırmızı arabasıyla bir yolculuğun oldukça maceralı olacağını düşünüyordu.

Siyah küçük valizi arabanın üstüne konulup bağlandı. New Moon şeridi üzerinden tıngır mıngır yola koyuldular. Yol boyunca İhtiyar Kelly ona ilginç şeyler anlattı ve şans getirmesi için bir at nalı verdi.

Blair Water'dan Priest Pond'a giden yol çok güzeldi. Körfez kıyısı boyunca kıvrılan, köknarla çevrili nehirleri ve kuzey kıyısının ünlü göletlerini geçerek ilerliyorlardı. Blair Water , Derry Pond, Long Pond... Üç mavi gölet, gümüş bir iple birbirine tutturulmuş üç büyük safir gibi yanyana dizilmişti ve onları geçtikten sonra Priest Pond'a varılıyordu.

Aşağıya inerlerken Emily manzaraya her bir detayı hafızasına kazır gibi baktı. Bir an önce gördüklerini yazmak istiyordu. Kuzen Jimmy'nin hediye ettiği defteri bu niyetle yanına almıştı.

Büyük gölet ve etrafındaki yaylada bulunan yazlık çiftliklerin üzeri opal bir toz bulutuyla kaplanmış gibiydi. Ardındaki büyük Malvern Körfezi'nin üzerinde kırmızı dumanlı bir gökyüzü vardı. Küçük gri yelkenler, köknar saçaklı kıyılarda sürükleniyordu. Akçaağaç fidanları ve huş ağaçlarıyla çevrili bir yan yol, Wyther Grange'e doğru uzanıyordu. Kuytuda kalan kısımlarda hava nemli ve soğuktu. Ve eğrelti otları nasıl da kokuyordu...

Wyther Grange'e vardıklarında akşam olmak üzereydi ve Emily, kapının yanındaki sütunlarda bulunan taş köpek heykellerinin kasvetli duruşlarından ürpermişti.

Geniř bahçe koridorunun önündeki kapı açıktı ve çimlerin üzerinden bir ışık seli süzülüyordu. Bahçede ufak tefek yaşlı bir kadın silüeti göründü. İhtiyar Kelly, çok acelesi varmış gibi hemen Emily’nin valizini arabasının üzerinden çözüp indirdi. Alelacele vedalaşıp “Hořça kal. At nalını sakın kaybetme. Aklını serin, kalbini sıcak tut” diye fısıldadı ve yaşlı kadın yanlarına varmadan hızlıca uzaklaşıp gözden kayboldu.

“Demek New Moon’un Emily’si sensin!”

Oldukça tiz, çatlak bir kadın sesiydi bu. Ardından pençe benzeri kemikli bir el, uzanıp Emily’nin elini tuttu ve onu içeriye doğru çekti.

Evet, cadılar sadece masallarda olurdu. Ama yine de Emily, elini cebine attı ve İhtiyar Kelly’nin verdiği at nalına sıkıca yapıştı.